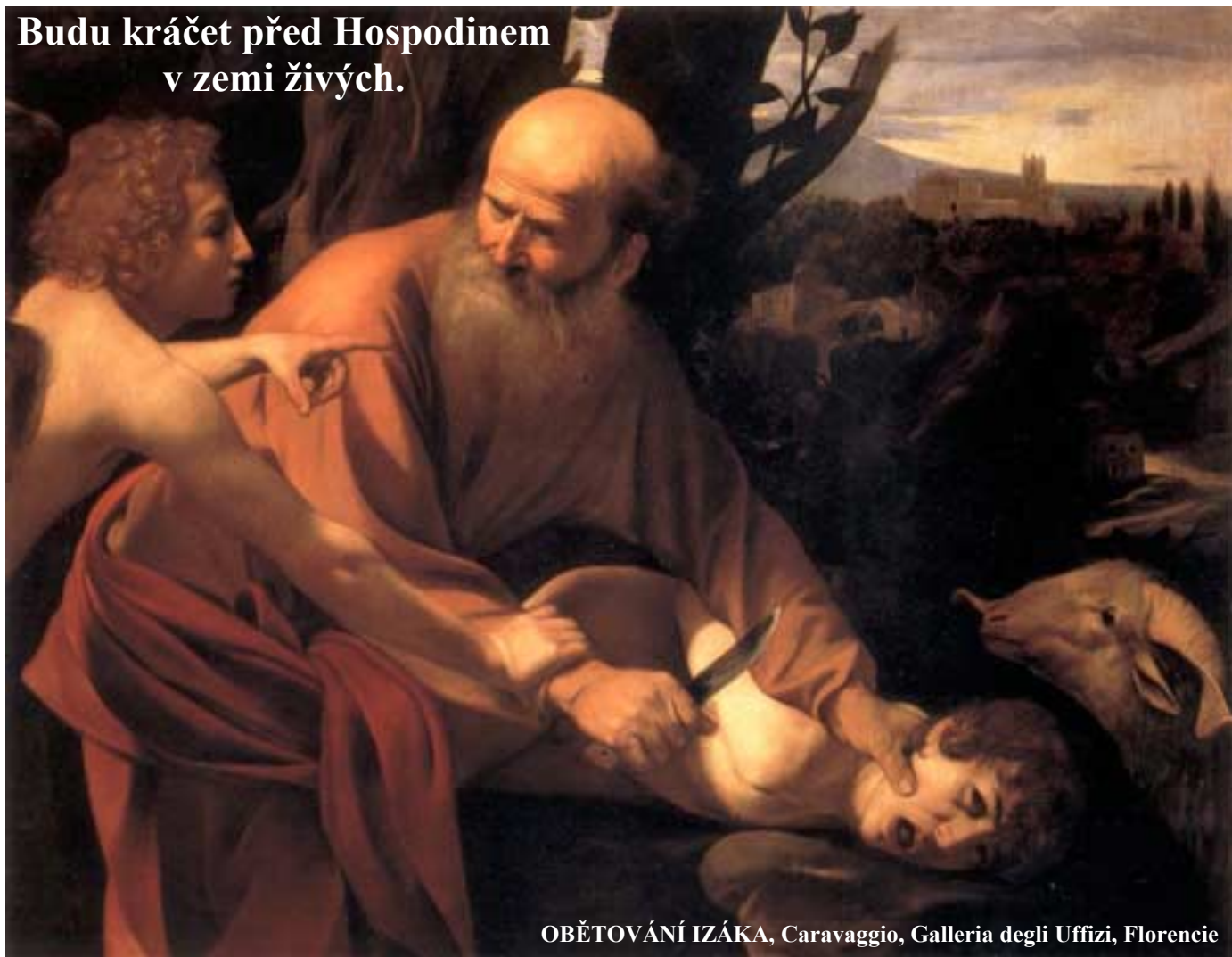

FARNÍ INFORMÁTOR

2. NEDĚLE POSTNÍ– 12. BŘEZNA 2006

**Budu kráčet před Hospodinem
v zemi živých.**

OBĚTOVÁNÍ IZÁKA, Caravaggio, Galleria degli Uffizi, Florencie

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, prosme Boha, který věrně zachovává svou smlouvu:

L: BOŽE ABRAHÁMŮV, VYSLYŠ NÁS.

● Za Církev, aby v tomto čase postu, modlitby a dobročinnosti měla svůj pohled upřený na Krista a v síle jeho lásky dokázala přivádět ke spáse všechny národy.

● Za všechny, kdo kráčí údolím vnitřních temnot a stínů, aby nepodlehli pokušiteli, který jim podsouvá zoufalství či klamnou naději, vloženou do díla svých rukou, ale s důvěrou se obrátili k Božímu milosrdenství – jediné hranici, vymezené každému zlu.

● Za naši farní rodinu, abychom v obrácení se k božskému Mistru a v zakoušení jeho milosrdenství skrze svátost smíření odhalili "pohled", který nás do hloubky zkoumá a

● Za všechny věrné zemřelé, aby pro své pozemské očekávání tvého příchodu, byli očištěni od svých vin a došli blaženého patření na tvou slávu.

K: Všemohoucí věčný Bože, vyslyš modlitbu této své rodin a rozjasni nad námi světlo posvátné hory, abychom byli zcela připodobněni Kristu, tvému Synu, v němž jsi nám zjevil zářivý obraz své tváře. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 2. NEDĚLE POSTNÍ

1. ČTENÍ – GEN 22,1-2.9a.10-13.15-18

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!“ Odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář, narovnal dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ (Anděl) řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

ŽALM 116

Měl jsem důvěru, i když jsem si řekl: – „Jsem tak sklíčen!“ – Drahocenná je v Hospodinových očích – smrt jeho zbožných. Ach, Hospodine, jsem tvůj služebník, – jsem tvůj služebník, syn tvé služebnice, – rozvázal jsi moje pouta. – Přinesu ti oběť díků, Hospodine, – a budu vzývat tvé jméno. Splním své sliby Hospodinu – před veškerým jeho lidem – v nádvořích domu Hospodinova, – uprostřed tebe, Jeruzaléme!

2. ČTENÍ – ŘÍM 8,31b-34

Bratři! Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

EVANGELIUM – MK 9,2-10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbledl – žádný bělič na světě by ho nedovedl tak vybělit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašení. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

PROMĚNĚNÍ PÁNĚ. Raffaello. bazilika sv. Petra

POKÁNÍ

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Mluvílo se o katastrofách, které se v poslední době ve světě přihodily a i o nebezpečích, která hrozí. Navrhovalo se, co by měly dělat státy a spojené národy, aby se hrozícím pohromám předešlo. Dobrých návrhů ovšem nechybělo, ale byly vždycky doprovázeny povzdechem: Kdo to provede? Vyskytl se však i jeden program, který by byl uskutečnitelným všem, ale který u dnešních lidí nemá velkou sympatii. Je to výzva, kterou hlásali lidem vždycky proroci, a která je obvyklým obsahem zjevení, která i v poslední době vzbuzují pozornost. Ať jsou jakéhokoli rázu, končí napomenutím: Čiňte pokání, jenom tak se dá předejít hrozícímu neštěstí!

K tomu však, aby se tato výzva brala vážně, je potřeba víry. Ta většinou chybí. Čím to je? Ve známé knize Drama humanistického ateismu nadhodil De Lubac následující myšlenku. Dnešním lidem není těžké uznat existenci Boha, ale zdá se jim to zbytečné. Nepotřebují ho, protože neuznávají, že by byli hříšní, nemá jim

kdo co odpouštět. Slovo pokání se tedy nenápadně vytratilo z lidské mluvy. Je však živá i jiná zkušenost. Ti, kdo prožili koncentrační tábory a byli svědky nesmyslného vraždění mezi národy, někdy přestali věřit v Boha, který je neschopen, jak říkají, zasáhnout a takové zlo odstranit. Nač tedy dělat pokání a volat k němu o smilování?

V politickém životě panuje přesvědčení, které je základem marxismu: stát je schopen zlo vyloučit, vyhubit, předejít mu dobrým zákonodárstvím. Italský deník *Unità* jednou zorganizoval debatu na téma „Dábel v mínění dnešních lidí“. Bylo to u příležitosti známého filmu *Exorcista*. Jeden z teoretiků neomarxismu tam definoval d'ábla jako „špatný sociální řád“. Pokání, které musí naše společnost dělat, je v tom, že se zákonodárství napraví a že stát vyloučí odchylkáře. Ti, kdo takové státní „pokání“ zažili, už nemají chuť, aby se totálně opakovalo, i když z druhé strany uznáváme, že se v rozumné a lidské míře dá i touto cestou mnoho zlepšit.

Vždyť i v soukromém i ve veřejném životě se lidé dobré vůle snaží o to, aby napravili to, co se pokazilo. Technikové opravují stroje, lékařům jde o to, aby navrátili zdraví nemocným, krejčí zašívají roztržené šaty, v polepšovárnách se pokoušejí převychovat zkaženou mládež. Opravdu se dá udělat mnoho. Ale i to mnoho je ve skutečnosti málo. Zůstává ve světě mnoho zla a mnoho trápení. Job ve svém neštěstí proklíná den, kdy se narodil: „Ať zanikne den, kdy jsem se zrodil, noc, kdy bylo řečeno, že je počat muž... Pročpak jsem nezemřel hned v lůně, nezahynul, sotvaže jsem vyšel ze života matky?“ (Jb 3,3 násl.). Týž tón zaznívá v žalmech, u proroků, u Kazatele: „Všecky věci jsou tak únavné, že se to nedá ani vypovědět“ (Kaz 1,8).

Ale přesto Bible nezná tragedii. Ta je klasickou literární formou u Řeků. Končí tím, že hrdina hyne, i když život ostatních jde dál. Bible takové zakončení událostí nezná. Po

každém velkém zlu a neštěstí vstupuje do dějin Bůh a slibuje, že on sám je schopen zlo napravit a lidem pomoci tak, že se nakonec i zlo obrátí v dobro. Po prvním hříchu a vyhnání prarodičů z ráje hned nato čteme příslib budoucího Vykupitele. Po potopě Hospodin obnovuje smlouvu s lidmi. Vyhnanci z Egypta dostanou novou zaslíbenou zemi. Zničení jeruzalémského chrámu následuje chrám duchovní světový.

Praktický důsledek pro Izraelity, kteří vidí, že jdou věci špatně, je utéci se k Bohu, aby se jich ujal a zlo napravit. To je stálý motiv žalmů: „Vyslyš, Bože, moje lkání, chraň mne, ať mohu žít beze strachu z nepřítele!“ (Ž 64,1). Ta modlitba je vždycky vyslyšena, i když jenom částečně. Úplné vítězství dobra nad zlem je předpověděno až pro mesiášskou dobu. Jejím předobrazem bývalo tzv. milostivé léto, perioda všeobecného odpuštění. Pro tuto možnost odpuštění hříchů a nápravy zla byli Izraelité *goim*, Boží lid, uprostřed národů, které „nemají naděje“.

V Novém zákoně je tedy výzva k pokání spojena s příchodem Božího království: Čiňte pokání, m království Boží je už blízko! Je to jistá známka, že už Bůh přišel na zemi. Vždyť hříchy může odpouštět jenom Bůh. Dělá-li to Kristus, dokazuje tím, že je Bohočlověk. Ti, kdo jej nechtěli za takového uznat, se samozřejmě pohoršovali nad tím, že hříchy odpouští. Když mu přinesli ochrnuého, čteme v evangeliu: „Když viděl jejich víru, řekl ochrnulému: „Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Ale někteří ze zákoníků si řekli: „Ten člověk se rouhá“ (Mt 9,2-3).

Na vícero příkladech vidíme, že to Kristus odpouští hříchy rád. Mnoho lidí k němu přicházelo, aby je uzdravil v nemoci. Marie Magdalénská byla první, která přišla se dát očistit od hříchů. Měla tedy za odměnu i jiná prvenství: stála u kříže spolu s neposkvrněnou Matkou Boží a po svém vzkříšení se jí Ježíš zjevil mezi prvními.

Ale je v evangeliu ještě i jiné důležité zjevení. Kristus dostal tu moc jako člověk a nakonec i ji lidem předává: „Jako mne Otec, tak já posílám vás... Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu neodpustíte, tomu odpuštěny nebudou“ (Jan 20,21-22). Museli k tomu ovšem i apoštolové dostat sílu Boží, proto je tam poznamenáno, že dřív než jim to pověděl, Ježíš na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého.“

KOMPENDIUM SOCIÁLNÍ NAUKY CÍRKVE

JANU PAVLU II. MISTRU SOCIÁLNÍ NAUKY
EVANGELNÍMU SVĚDKU SPRAVEDLNOSTI A MÍRU

I. ČÁST

*„Teologická dimenze se jeví nezbytnou jak pro výklad,
tak pro řešení současných problémů lidského soužití
(Centesimus annus, 55)*

PRVNÍ KAPITOLA BOŽÍ ZÁMĚR S LIDSTVEM

I. BOŽÍ OSVOBOZUJÍCÍ JEDNÁNÍ V DĚJINÁCH IZRAELE

a) Nezištná Boží blízkost

20. Každá autentická náboženská zkušenost, ve všech kulturních tradicích, přivádí k intuici Tajemství, jež nezřídka dospívá k vystižení jakéhosi črtu Boží tváře. Na jedné

straně se jeví jako *počátek všeho, co existuje*, jako přítomnost, která lidem – společensky organizovaným – zaručuje základní podmínky života, když dává co k němu potřebují. Z druhé strany však se jeví jako *měřítko toho, co má být*, jako přítomnost, která interpeluje lidské jednání stran užívání těchto darů ve vztahu k jiným – a to jak v rovině osobní tak společenské. V každé náboženské zkušenosti se tedy jeví významnou jak dimenze *daru a nezištnosti*, která vyplývá ze zkušenosti, s níž lidská osoba vnímá spolu s ostatními svůj život na světě, tak odezvy této dimenze ve svědomí člověka, který si uvědomuje, že je vyzýván, aby *zodpovědně a v soudržnosti s ostatními* nakládal s darem, kterého se mu dostalo. To dokazuje všeobecné uznání *zlatého pravidla*, kterým se v rovině lidských vztahů vyjadřuje interpelace, která k člověku doléhá od Tajemství: „Co chcete, aby lidé dělali vám, to všechno dělejte vy jim“ (Mt 7,12)¹.

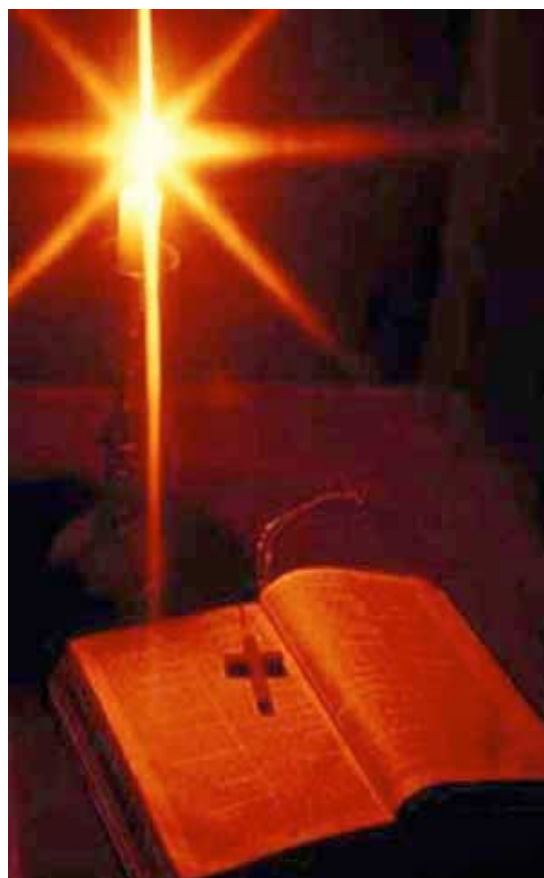
21. *Na pozadí všeobecné náboženské zkušenosti – různým způsobem sdílené – vystupuje Zjevení, které Bůh postupně dává o sobě samém izraelskému národu. Toto zjevení odpovídá nečekaným a překvapivým způsobem lidskému hledání božského, díky konkrétním a výrazným historickým gestům, v nichž se zjevuje Boží láska k člověku.* Podle knihy Exodus, se Bůh obrátil na Mojžíše těmito slovy: „Viděl jsem bídu mého lidu v Egyptě a slyšel jeho nárek kvůli biřicům; znám totiž jeho útrapy. Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egyptanů a vyvedl je z oné země do země úrodné a širé, do země oplývající mlékem a medem“ (Ex 3,7-8). Nezištná Boží blízkost – na niž odkazuje i samotné jméno, které zjevuje Mojžíšovi, „Já jsem, který jsem“ (Ex 3,14) – se projevuje v osvobození z otroctví a v příslibu, jež se staly historickými činy, z nichž po dosažení *svobody a země*, dané Bohem jako dar, vychází proces kolektivní identifikace Božího lidu,

IGNORATIO SCRIPTURARUM IGNORATIO CHRISTI EST

Bible - Boží kniha pro člověka Mnoho knih, jeden záměr

V Bibli je nejen mnoho knih, ale jsou navíc velmi rozmanité a mají různorodou literární povahu. Bibli nelze srovnat s katechizmem, tím méně s nějakým systematickým pojednáním, i přesto, že některé její části tyto znaky vykazují. Mnoho knih, mnoho autorů, žijících v rozpětí takřka 13 staletí přispělo k sepsání Bible, která je nám dnes vložena do rukou. Epizody, jimiž jednotlivé texty procházely se mohou zdát až neuvěřitelné, jistě jsou úchvatné: jen pomysleme na dojetí krále Joziáše a celého Jeruzaléma, když v roce 622 před Kristem, během prací na obnově chrámu, objevili rukopis posvátného textu, který badatelé obecně považují za jádro současného Deuteronomia, a který prakticky upadl v zapomnění v době, kdy vládl, nepřítel příkladný král Manasses, předchůdce Joziášův (srv 2Král 22-23). Avšak už nástupce bohabojného krále

¹ Srv. *Katechismus katolické Církve*, 1789; 1970; 2510.

Joziáš, lstivý a vypočítavý Jojakim, spálil text Jeremiášových proroctví před tváří královského služebníka Judiho: „I stalo se, že když Judi přečetl tři či čtyři odstavce, král je odřízl nožikem a dal je hodit do ohně na ohništi, až celý svitek shořel“ (*Jer 36,23*). Na to Jeremiáš reagoval tím, že znovu nadiktoval knihu, která byla zničena.

Tyto a další podobné příběhy, které bychom mohli uvést, ukazují dostatečně, že knihy Bible byly sepsány autory, kteří prodělávali lidskou i duchovní zkušenost židovského národa v průběhu jeho dějin.

Nepřekvapuje tedy, když v ní vedle sebe nacházíme rozmanité knihy a vzájemně se proplétající styly. První stránka knihy Geneze má radostný tón básně opěvující počátek všeho, co existuje; poslední kapitola Apokalypsy má formu vize posmrtného života, který se otvírá jako plný jasu a životní svěžesti za prahem kosmické a historické skutečnosti. Jsou zde vyprávění, příběhy, modlitby, zákony, básně, anály, proroctví, legendy, milostné písně, hymny, nářky, archivní statě, dopisy, vyznání víry, přísloví, rozhovory, atd. Ale co je vůdčím tématem celé této symfonie, o čem pojednávají a k čemu směřují tak mnohé a rozmanité spisy, obsažené v Bibli?

Je to Boží záměr s lidmi, dar mesiánské spásy, dějiny, ve kterých se této spásy můžeme dotýkat a v nichž se projevuje. Poté, co jako na velkém podkladu načrtla událost stvoření a stav lidstva před Bohem (prvních jedenáct kapitol geneze), soustřeďuje se pozornost Bible na povolání Abraháma (kolem roku 1800 před Kristem) a na příslib-požehnání-smlouvu předpovězenou jeho potomstvu a uskutečněnou v Ježíši Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém na počátku našeho letopočtu. V Ježíši Kristu byla pokořen hřích a smrt, a díky víře v něho, stvrzené na křtu svatém povstává nové nadnárodní společenství – Církev, která je povolána být „svátostí, totiž znamením a nástrojem niterného spojení s Bohem a jednoty celého lidského rodu“ (II. vatikánský koncil, dogmatická konstituce o Církvi, *Lumen gentium*, 1). To je zlatá nit, která prochází celou Biblí, tvoří její jednotící a vůdčí linii, je důvodem její existence.

Nikdo nemůže popřít jedinečné bohatství kultury, umění a lidské moudrosti, jež skrývá Bible: nacházejí se tu cenné odkazy na starobylé dějiny, stránky vznešené poezie, vyprávění vedená úžasným uměním jednoduchosti a přitom účinnosti, nepřekonatelné analýzy nitra, lidských citů a vášní, příklady moudrosti potvrzené staletími.

Bible však je především knihou, v níž je zaznamenán Boží plán s lidmi a jeho obsahem je poselství spásy, kterým se Bůh obrací k lidstvu. Jak napsal sv. Augustin: „Dospěly k nám listy z onoho města, k němuž směřujeme jako poutníci: jsou to Svatá Písma“ (*Sermo 9,1 na 90. Žalm*). Křesťan se proto právem ptá po obsahu tohoto poselství, je pro něj životní nutností.

Poselství latinského patriarchy Jeruzaléma k postní době 2006

Začínáme dobu postní, čas modlitby, pokání a postu. Stejně jako Ježíš se ubíráme na poušť, abychom intenzivněji stanuli před Boží přítomností, abychom adorovali, rozjímali a lépe přijali hojnost života, kterou nás Bůh obdařuje v každém okamžiku. Evangelia postních nedělí nám v letošním roce předkládají k meditaci: pokušení, proměnění, prodáváče v chrámu, „Boha, který tak miloval svět“ a nakonec Ježíše,

který před svým utrpením vystupuje do Jeruzaléma.

Když rozjímáme nad Božím slovem těchto evangelií, zjišťujeme, že náš život je neustálým bojem o vytrvání na naší pouti před Boží přítomností, bojem za to, abychom ze všech okamžiků svého života učinili chvíle milosti a proměnění, chvíle, kdy máme příležitost vyčistit chrám svého srdce, abychom si lépe uvědomili Boží lásku k nám a svůj život učinili stálým výstupem do Jeruzaléma. Abychom přijali oběť, která nás vykoupila a sami se stali rukou, nataženou ke všem, otevřeným srdcem pro všechny a slovem, které všem hlásá spásu a smíření.

V letošním poselství k postní době, Svatý Otec mluví o chudých a o rozvoji. Připomíná nám „volání mnoha zástupů prahnoucích po radosti, pokoji a lásce“. Připomíná lidské skutečnosti, poznamenané „zoufalstvím bídy, samotou, násilím a hladem, jež postihují bez rozdílu staré, dospělé i děti“. Tváří v tvář tomuto zlu nám rovněž připomíná, že „Bůh nedopustí, aby temnota hrůzy převládla“. Citujíc pak Jana Pavla II. říká: „Existuje božská mez zla, a tou hranicí je milosrdenství“; s milosrdenstvím pak schopnost milovat a konat dobro, které Bůh vložil do srdce každého z nás. I svou první encykliku věnoval lásce v jejich rozmanitých aspektech, v aspektech niterného života člověka, který jej spojuje s Bohem a sociálního života, v němž se láska vyjadřuje v činnosti a projektech rozvoje.

Naše situace zde v Jeruzalémě i v celém regionu je součástí papežova poselství: obavy, úzkost, nejistota, a hledání spravedlnosti, pokoje a smíření, jež zůstává vzdálenou vidinou. Palestinské volby daly vystoupit novým silám, které se zmocňují našeho údělu. Čekáme na izraelské volby, abychom viděli do jakých rukou bude vložen náš osud. Tváří v tvář tomu všemu nám naše doba postní říká, abychom kráčeli v Boží, kráčeli spolu se všemi lidmi, ať už jsou jacíkoli.

V tváři všech vidíme Boží obraz a se všemi sdílíme radosti i utrpení a nepřestáváme budovat naši společnost, přičemž si stále více uvědomujeme schopnost dobra a lásky, kterou do nás Bůh vložil. Proto křesťan nesmí ztrácet odvahu ani mít strach. V této situaci je mezi námi mnoho chudých. Chudých, které stávající situace zbavila svobody a dostatečných prostředků ke každodennímu životu; chudých, kteří nepřicházejí obnovit svou víru a naději v pravé společenství farního života.

Naše poselství k postní době chce věnovat pozornost charitativní lásce v našem církevním životě. Je pravdou, že jsme Církve chudá, která, která přijímá, ale musíme si také připomenout, že máme schopnost milovat a tedy dávat. Caritas-Jeruzalém je

organizací, která přijímá; měla by se stát Charitou jeruzalémské Církve, která dokáže zorganizovat charitativní činnost svých věřících, bohatých i chudých, aby je uschopnila k darování. Je třeba uskutečnit jakousi převýchovu, která by formovala křesťana Svaté země tak, aby i v potřebách a chudobě, uměl a mohl žít bohatství společenství prvotní Církve v Jeruzalémě: „Množství těch, kdo přijali víru mělo jedno srdce a jednu duši a nikdo neříkal o svém majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Nikdo u nich netrpěl nouzi“ (Skt 4,32-33).

Je třeba, aby každý vyšel ze svého individualizmu, překonal pohledy vymezené na sebe sama, na svou rodinu, své blízké, a zahrnul celou farnost, ba co víc, celou společnost. Ti, kdo mezi námi říkají, že dávají almužnu, musí překonat toto stádium a naučit se dávat víc, žít společenství, „růst a docházet ke společenství“ se všemi bratry a sestrami, tak aby nikdo ve společnosti měl nouzi v hmotných věcech, nebo samotě či diskriminaci.

Někteří se ptají: jak se postit? Má se zachovávat tradice anebo nové směrnice Církve? Je třeba se řídit tradicí i nařízeními. Ale především je třeba pochopit smysl postu: kterým je návrat k Bohu, dát Bohu více místa v našem životě a s ním budovat naši komunitu. Neboť s přítomným Bohem, Bohem s námi, není důvod proč být zmateni, proč se bát či si naříkat. Bůh s námi znamená naplnit se jeho Duchem, silou Boha a jeho lásky, čelit každé události našeho soukromého i veřejného života. Láska ke všem bez rozdílu nedopustí, aby se naše víra a náš život společenství proměnil v konfesionalizmus či v náboženský individualizmus anebo agresivní fanatizmus. „Utvořte nové srdce a nového ducha“, říká Ezechiel (18,31). Je třeba směřovat k tomuto: obnovit se v duchu, abychom byli stále schopnější přijmout Boží život, který Bůh chce dát všem.

Ať Panna Maria provází náš půst a naši modlitbu a naučí nás proměňovat celý náš život ve společenství Božího života, skutečně v naší farnosti prožívaného a v lásku, která nás otevře celé naší společnosti. Ať vám žehná všemohoucí Bůh Otec, Syn a Duch svatý.

+Michel Sabbah, patriarcha, 1. března 2006

PTAČÍ CHŘIPKA

BISKUP VYBÍZÍ K POSTOJI SOLIDARITY – „JÍST KUŘECÍ“

U příležitosti doby postní francouzský biskup z Aire a Dax, Mons. Philippe Breton vybízí, aby se jedlo kuřecí i maso ostatních opeřenců. Jde o „významné gesto solidarity“ vůči všem, kdo z těchto chovů žijí a nyní se kvůli ptačí chřipce nacházejí v hluboké krizi. Tento pastýřský list se četl v jeho diecézi při sobotních a nedělních mších 1. neděle postní.

Mons. Breton připomněl, že jak vláda, tak odborníci „neustále tvrdí, že konzumace opeřenců nepřináší pro zdraví obyvatel žádné riziko“. „I přes to všechno zaznamenává konzumace citelný propad“, podotkl a stal se tak mluvčím těch, kdo z chovu žijí a nyní čelí „vážným finančním obtížím, a někteří se obávají, že v krátké době přijdou o práci“. Biskup žádá katolíky své diecéze, aby „zachovali tradiční zvyky stravování a konzumovali tento druh masa zvláště v době postní 2006, která právě začala“.

Toto gesto solidarity nenahrazuje půst od masa o pátcích, předložený Církví či půst, jaký se žádá na Velký pátek.

Kouzelná skříňka

DOBRODRUŽNÝ PŘÍBĚH PODLE POVÍDKY

OTAKARA BATLIČKY.

SCÉNÁŘ: otec Pavel

KRESLÍ: bratr Tomáš

PŘIŠLA DEPEŠE, ŽE VE VESNICI MAKON 50 MIL PROTI PROUDU SE STALA JIŽ TŘETÍ VRAŽDA.

PORUČÍKU O'HARO, VEZMĚTE SI SERŽANTA, DVA MUŽE

A PŘIVEĎTE VRAHA.

ROZKAZ KAPITÁNE

KONGO 30. LÉTA 20. STOLETÍ

DALŠÍ DEN OČEKÁVÁM VÁS DO 14 DNŮ PORUČÍKU.

BUDU SE SNAŽIT.

ZABERTE CHLAPI!

VYPLOUVÁ NÁM SVACINA.

KRASNÁ PŘÍRODA, ALE TĚŽKÝ ÚKOL!

JAK CHCETE ZJISTIT, PORUČÍKU, KDO VE VESNICI VRAŽDIL? I KDYBY TO VĚDĚLI, NIKDO VÁM TO NEPOVÍ.

UŽ BYCH NĚCO POJEDL

JEDEN NÁPAD BYCH MĚL, SERŽANTE. MÁM HO TADY V KUFRU.

TAMTAMY PŘEDÁVALY OD VESNICE K VESNICI ZPRÁVU: VELKÝ BÍLÝ NÁČELNÍK PLUJE DOPADNOUT VRAHA.

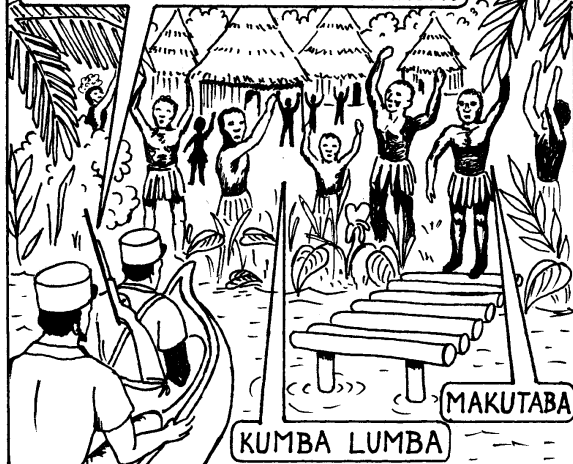
BUM, BUM - BUM, BUM, BUM

PORUČÍKU JEŠTĚ PŮL MÍLE A DORAZÍME K VESNICI MAKON.

PŘIDEJTE CHLAPI, UŽ JE TO BLÍZKO

TAK TO JE VESNICE MAKON.

MAKUTABA

KUMBA LUMBA

JÁ VÍTAT VELKÝ BÍLÝ NÁČELNÍK O'HARA.

TAK KDO VRAŽDIL, NAČELNÍKU
MA-KULO?

TO NIKDO
NEVĚDĚT.

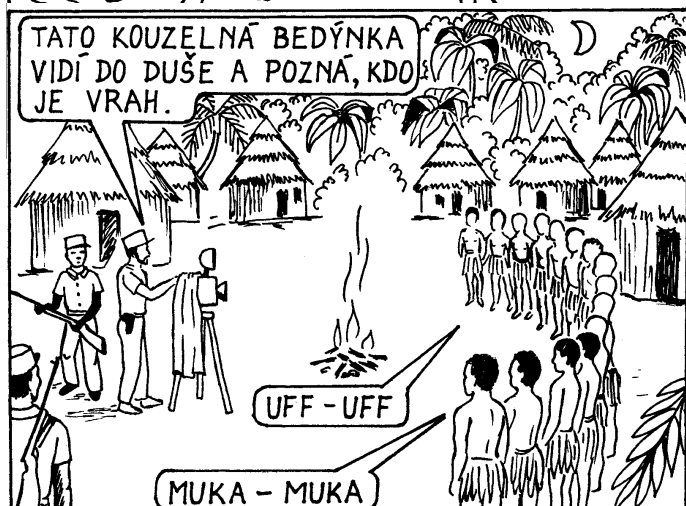
TAK KDYŽ VY TO NEVĚDĚT, JÁ
SE TO VEČER DOZVĚDĚT.

A ZÍTRA SI VRAHA ODVEZU!

AŽ SE SETMÍ, AŽ SE
SHROMAŽDÍ VŠICHNI
MUŽI Z VESNICE.

A JÁ JIM
POHLĚDNU DO DUŠE.

TATO KOUZELNÁ BEDÝNKA
VIDÍ DO DUŠE A POZNÁ, KDO
JE VRAH.

UFF - UFF

(MUKA - MUKA)

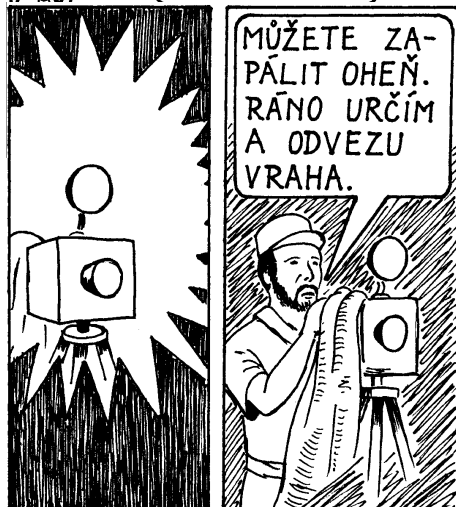

BEDÝNKA MÁ V PŘEDU
OKO, TÍM SE PODÍVÁ DO
VAŠICH OČÍ A PŘEČTE
V NICH CO JE VE VAŠÍ
DUŠI!

UHASTE OHEŇ, AŽ JE
ÚPLNÁ TMA!

DÍVEJTE SE
KOUZELNĚ
BEDÝNCE
PŘÍMO DO
OKA.

MŮŽETE ZA-
PÁLIT OHEŇ.
RÁNO URČÍM
A ODVEZU
VRAHA.

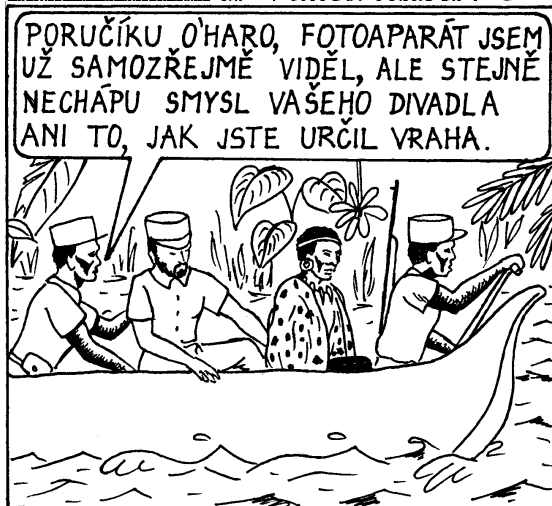

PO CELOU NOC SE
Z PORUČÍKOVY
CHATRČE ŠÍŘILO
TAJEMNÉ ČERVENÉ
SVĚTLO.

RÁNO
KOUZELNÁ SKŘÍŇKA
PROMLUVILA.

VRAH JSI TY A POJEDEŠ
SE MNOU - DO VĚZENÍ!

PORUČÍKU O'HARO, FOTOAPARÁT JSEM
UŽ SAMOZŘEJMĚ VIDĚL, ALE STEJNĚ
NECHÁPU SMYSL VAŠEHO DIVADLA
ANI TO, JAK JSTE URČIL VRAHA.

TAK SE PODÍ-
VEJTE, CO
JSEM VEČER
V TÉ TMĚ
NAFOTIL.

FOTOGRAFIE S BLESKEM I VE
TMĚ UKÁZALA, KDO SE BÁL,
ŽE MU KOUZELNÁ BEDÝNKA
POHLĚDNE PŘES OČI DO DUŠE!

DO TVÉHO SRDCE VIDÍ BŮH. CO V NĚM VIDÍ? JE TO NĚCO KRÁSNÉHO?

OTEVŘÍT NOVÉ CESTY EVANGELIU

SV. FRANTIŠEK XAVERSKÝ - MISIONÁŘ VÝCHODU 1506-2006

Na letošní rok připadá pětisté výročí narození svatého Františka Xaverského, k němuž došlo 7. dubna 1506 na hradě Javierů (Navarra). Tento muž byl zřejmě největším misionářem novověku a úchvatným způsobem ztělesnil misionářského ducha, který má oživovat celou Církev. Proto chci při této jedinečné příležitosti pojednat o jeho misijní práci, nastínit krátký profil světce, který ani dnes nepřestává být – zvláště pro mladé lidi – mocným odkazem na hlásání evangelia až na konec světa.

„Jistě, tady jsem“

Když bylo Františku Javierovi (či Xaverovi) devatenáct, odebral se v roce 1525 do Paříže, aby tu na sorbonské univerzitě dosáhl akademických titulů. Strávil zde jedenáct let a získal diplom, který jej zmocňoval k výuce umění, mezi něž patřila aristotelská filozofie. Nebylo mu však souzeno přednášet filozofii. Životním zvratem bylo setkání s letitým baskickým studentem

Iñigem (či Ignácem) z Loyoly, který rovněž přišel do Paříže, aby na Sorboně získal doktorát umění a teologie. Bydleli na jednom pokoji a Ignác Františka přesvědčil, aby opustil své ambice po světském úspěchu a slávě, a zasvětil se Bohu a apoštolátu. Tak spolu s Ignácem a dalšími pěti pařížskými studenty složil 15. srpna 1534 slib evangelijní čistoty a chudoby.

Sedmero přátel se pak rozhodlo, že se vydají do Palestiny, aby konali apoštolské dílo mezi Turky. Pokud by se do Palestiny vydat nemohli, půjdou do Říma a nabídnou se papeži, ať je vyšle kamkoli pro dobro Církve. A tak se i stalo. Cesta do Svaté země nebyla možná. Ignác se proto se společníky vydal do Říma a tam se dali k dispozici papeži Pavlu III., který jim vzápětí svěřil misi. Ještě před rozchodem založili Tovaryšstvo Ježíšovo (*Societas Jesu*).

Františkovi Xaverskému se naskytla příležitost odejít na zvláštní misi ve chvíli, kdy portugalský král Jan III. Žádal papeže, aby z nově vzniklého Tovaryšstva Ježíšova poslal dva misionáře do Indie. Vybráni byli – Simón Rodrigues, Portugalec, a Nikolas Bobadilla, Španěl. Tento poslední však onemocněl a Ignác požádal Františka, aby ho zastoupil. František Xaverský odpověděl prostě: *Pues, sus: héme, aquí* (Jistě, tady jsem). Nato se vzdálil, aby si připravil

Ignác s Františkem na Sorboně

zavazadlo: breviář, jistý druh katechizmu, knížku s úryvky Písma svatého, dvoje staré kalhoty a kněžskou tuniku.

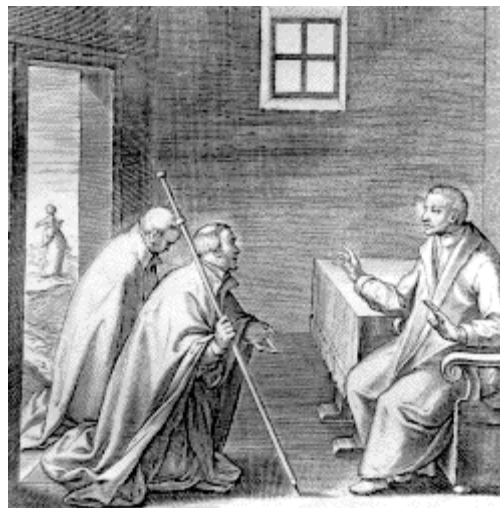
Odjezd do Indie

František odjíždí 15. března 1540 do Lisabonu a 7. dubna 1541 odplouvá do Indie. Sebou má bulu papeže Pavla III., který ho jmenoval apoštolským nunciem. Podle velitele lodi, si měl František na královský příkaz vzít sluhu, aby zachoval svou prestiž a nemusel na lodi někde v koutku sám prát šaty a vařit. „Señor Conde – namítl mu František – byla to právě prestiž a autorita dosažená cestou, kterou mi navrhuje, co uvrhli Církev a její preláty do stavu, v němž se nyní nacházejí. Jediným způsobem, jak jich dosáhnout je prát si sám své šaty a sám si vařit, bez lidského ohledu, ale starat se jen o spásu duší“².

Cesta do Indie byla úděsným dobrodružstvím, jež mohlo skončit smrtí. Když František psal Ignácovi z Mozambiku, 1. ledna 1542, o své cestě říká: „Po dva měsíce jsem trpěl mořskou nemocí. Prožili jsme čtyřicet strastných dní bezvětrí, které nás postihlo na širém moři v Guinejském zálivu. Ujali jsme se péče o nemocné, které jsme měli na lodi. Zpovídal jsem, přinášel jim viatikum a pomáhal jim klidně umřít... staráme se o ty nejvyděděnější... Pokud jde o útrapy cesty, jsou tak obrovské, že bych je ani na jediný den pro nic jiného na světě nepodstoupil“³. Tyto obtíže a nesnáze způsobili, že těžce onemocněl, takže mu proto devětkrát museli pustit žilou.

V keňském Malindi se František poprvé setkává s islámem: podmíněn katolickou kulturou své doby však v kontaktu s islámem poprvé projevuje svou výhradu – snad jedinou – která ovlivnila jeho misijní působení: přesvědčení, že nekřesťanská náboženství, jako islám, hinduizmus a buddhizmus, jsou dábelská náboženství a pokud se ti, kdo je praktikují, neobrátní na křesťanskou víru, budou odsouzeni do pekel. Ostatně, takový byl obecný postoj křesťanů i teologů tehdejší doby. Překvapuje však, že František, jenž dokázal být nekonečně milosrdný ke křesťanským hříšníkům – námořníkům, otrokům, obchodníkům, vojákům, úředníkům, kteří se poskvřili těmi nejtěžšími hříchy a stali se tak vážnou překážkou pro hlásání evangelia -, se ukázal jako velmi příkrý ve svých kontaktech s nekřesťany, maje mimochodem za to, že „Bůh, nejvěrnější, nepřebývá u nevěřících a neslyší jejich modlitby“ (str. 122).

V Goy a mezi domorodci na indickém pobřeží

² MHSJ (Monumenta historica Societatis Jesu), *Monumenta Xaveriana*, díl II., 836s.

³ G. SCHURHAMMER – I. WICKI, *Epistolae S. Francisci Xaverii aliaque eius scripta*, vol. I, Romae, 1944-45 (stránky, které budu dále v textu citovat, jsou odkazem na tento svazek).

Po třináctiměsíční cestě František konečně dorazil do Goy, hlavního města portugalského impéria, které Alfonso de Albuquerque vytrhl z moci muslimů a učinil jej obchodním centrem s kořením, jež z Východu – po moři - směřovalo do Evropy. Portugalské dobývání se omezilo na zóny indického pobřeží, aniž by proniklo do vnitrozemí a přitom se mnohdy používalo krutých metod, aby se tak zastrašilo obyvatelstvo.

V Goy nechal Albuquerque postavit nemocnici. Apoštolský nuncius František Xaverský se do ní uchýlil a učinil z ní středisko své činnosti. Hospitalizovaní pacienti byli většinou oběti oceánu, a František se jim stal otrokem, spával na holé zemi vedle lůžka nemocného, aby mohl ihned odpovědět na jakoukoli jeho prosbu. Každé odpoledne odcházel navštívit tři věznice, kde se v zapáchajících celách tísnili galejníci a otroci, aniž by se jen na okamžik obával špíny či hrozby nákazy.

V jednom kostele poblíž nemocnice otevřel školu náboženského vzdělávání. Jeho katechetická metoda se opírala o knížku zbožnosti, kterou napsal historik Juan de Barros. „Procházel ulicemi a náměstími, svolával děti i dospělé, aby si přišli poslechnout jeho naučení. V kostele začínal zpěvem úryvků, které sám zveršoval. Ty pak dával opakovat dětem. Potom začal tím nejjednodušším způsobem vykládat každý bod křesťanské nauky, přičemž používal jen těch slov, kterým jeho posluchači mohli rozumět.⁴ Každou neděli se pak ubíral do lazaretu, kde slavil mši svatou pro malomocné: „Přináším jim svátosti a poučení. Stali se mými nejlepšími a nejvěrnějšími přáteli“ (str. 126).

Františkův pobyt v Goy trval necelých pět měsíců, když jej guvernér Alfonso de Sousa poslal do Cape Comorin (obr.), aby tam katechizoval „paravas“ – prostý domorodý kmen neárijského původu, který se věnoval potápění do moře a hledání perlorodek. Paravas mluvili jazykem tamil, kterému František rozuměl díky třem klerikům tohoto kmene, kteří studovali v Goa. František totiž neměl „dar jazyků“ – jak naopak mnozí uvádějí: nedokázal se proto

naučit než jen několika základům východních jazyků. Vždy proto – až do konce života – potřeboval spolupracovníky, kteří ovšem zas naopak měli jen základní znalosti portugalštiny.

⁴ MHSJ (Monumenta historica Societatis Jesu), *Monumenta Xaveriana*, díl II., cit., 842-844.

„Křesťané těchto zemí – píše Ignácovi – nemají nikoho, kdo by je učil víře; neumí říci nic, než jen to, že jsou křesťané. Nemají kněze, kteří by jim sloužili mše, a vůbec je nemá kdo učit *Krédo*, *Otče náš*, *Zdravas Maria* a přikázání. Když jsem se v těchto místech vylodil, pokřtil jsem všechny děti, které ještě nebyly pokřtěny a potom velký počet mladých, kteří ani neuměli rozlišit pravici od levice... Obklopoval mě takový zástup mladých, že jsem neměl čas ani na breviář, na jídlo ani spánek: naléhali, abych je učil novým modlitbám. Tehdy jsem pochopil, že jim patří nebeské království“ (str. 147).

František prožil mezi „*paravas*“ dva roky v tíživých podmínkách: nedostatek jídla, málo spánku, značnou část noci trávil na modlitbách; neúnavně přechází od osady k osadě, navíc pod sžíhajícím sluncem či za přívalových dešťů. Velké problémy má i s tamilštinou. I když se naučil z paměti překladům základních křesťanských modliteb, *Kréda* a přikázání, jeho posluchači mu rozumějí jen stěží. Nicméně žár, který z něj sálá, Boží láska, která rozohňuje každé jeho gesto, obětavost s jakou uprostřed velkých obtíží a nebezpečí koná svou apoštolskou práci, zvláštní péče, kterou věnuje nemocným, chudým, dětem – to vše k němu přivádí mnoho prostých duší, které poté co se naučili základům křesťanské víry, aniž by jim rozuměli, se dávají pokřtít. Řekli bychom, že šlo o sériové křty, málo připravené a chápané. A přece právě z oblastí, kde Xaverský působil, vzešly nejlepší křesťanské komunity Indie. A takovými jsou dodnes.

Nejvíce však Františka souží nedostatek hlasatelů evangelia: „Celé zástupy lidí – píše 15. ledna 1544 spolubratřím do Říma – se nemohou obrátit ke křesťanství, protože není, kdo by se věnoval posvátnému úkolu jejich vzdělávání. Často se mě zmocňuje touha vydat se na univerzity (v Evropě), především na Sorbonu a z plna hrdla křičet, jak člověk smyslů zbavený, k těm, kdo jsou vzdělanější a chtějí zúročit své nadání, kolik duší je zbaveno slávy (nebes) a kvůli jejich lhostejnosti padá do pekel... Tisíce, milióny pohanů – *mil milares* – by přijalo křesťanství, je pokud by měli kněze, kteří by jim pomohli. Zástupy, ochotné obrátit se na víru v Krista jsou tak četné, že často cítím, jak mi při jejich křtu ochabují ruce a zcela přicházím o hlas, když v jejich jazyce opakuji *Krédo*, přikázání, modlitby ...“ (str. 166).

Z Indie na Moluky

František se právě nacházel v São Thomé (obr.), na jihu Indie, když se dovídá, že křesťané žijící na Molukách (v dnešní Indonésii) nemají kněze ani žádnou duchovní pomoc. Navíc lze v těchto dalekých končinách dosáhnout evangelizací mnoha obrácení ke křesťanství. Na základě těchto informací František cítí vnitřní nutkání se do těch končin vypravit. A tak 1. ledna

1545 nastupuje v Cape Comorin na loď, mířící na Moluky, poloostrov v jihovýchodní Árii, který v roce 1511 obsadil Alfonso de Albuquerque a učinil ho portugalskou pevností: od té chvíle se stala nejvýznamnější obchodní cestou s kořením z Východu do Evropy.

Plavba do Malakky byla zvlášť nebezpečná kvůli bouřím, mělčinám a pirátům. František však měl ve zvyku čelit i těm největším hrozbám naprostou důvěrou v Boha a

proto jej nedokázalo zastavit žádné protivenství. Malakka byly tehdy jedním z největších středisek obchodu na světě, ovšem vzhledem k nesnesitelnému žáru rovníkového slunce místem strašným. Byla však také městem velké mravní uvolněnosti, protože portugalští úředníci a obchodníci si tu vybudovali početné *harémy* s malajskými ženami.

Jen co vstoupil do Malakky, jal se František učit děti modlitbám, navštěvovat nemocné a zpovídat. Velkou překážkou jeho apoštolátu však byla neznalost malajského jazyka. Proto jeho prvořadým úsilím bylo pokusit se přeložit modlitby a křesťanskou nauku tak, aby byly srozumitelné. Františkovým cílem byl ve skutečnosti ostrov Amboina, vzdálený

od Malakky 1.740 mil, kam po několika mezipřistáních na Sumatře, Jávě a Celebesu, a po přestálých hrozbách, dorazil na palubě portugalské lodi 14. února 1546. První tři měsíce konal kněžskou službu nejprve v Amboině, kde zpovídal námořníky a vojáky, křtil děti a v neděli kázal (i malajsky). Následujícího 17. května nastoupil na malou loď, zvanou „*koracora*“, a plavil se k Maurovým ostrovům, kde žila malá

křesťanská komunita bez kněze. Po dosti nebezpečné plavbě se na počátku července vyloďil na půdě Ternate, maličkého ostrova, jemuž vévodí činná sopka (obr.).

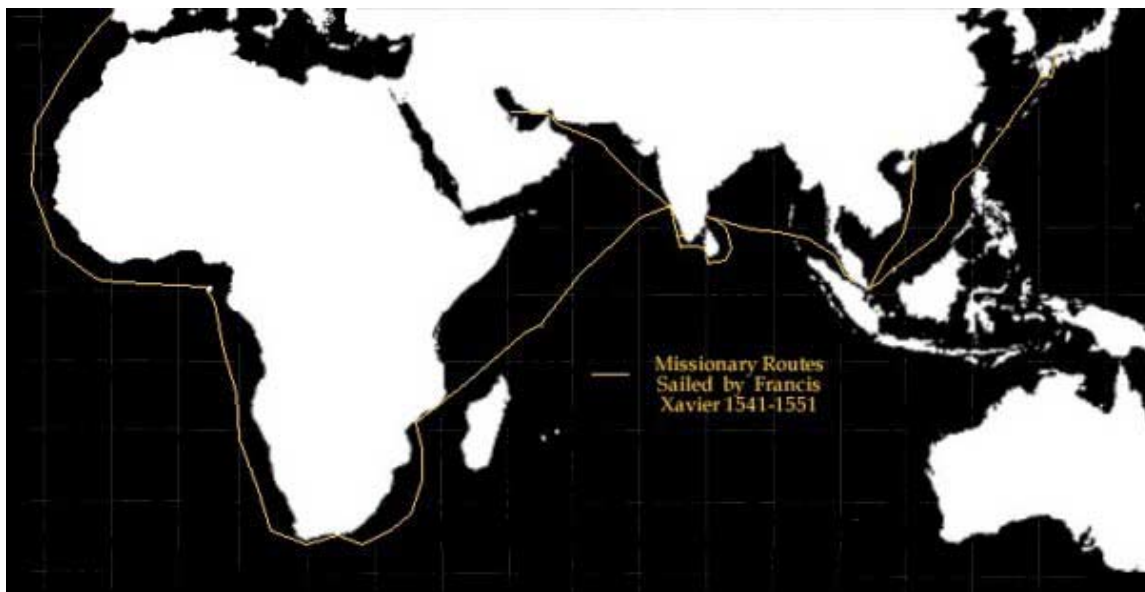
Na Maurových ostrovech strávil tři měsíce. Kázal, zpovídal a vyučoval děti. Hrozila mu tak četná nebezpečí, že den co den musel čelit smrti. A přece to bylo jedno z nejhojnějších období na duchovní útěchy: „Nevzpomínám si – píše – že bych kdy zažil tak velké a stále duchovní útěchy jako na těchto nepřátelských ostrovech, obývaných málo důvěryhodnými přáteli, na půdě bez léků na tělesné slabosti... Tyto ostrovy by bylo vhodnější nazvat ostrovy důvěry v Boha než Maurovými“ (str. 379).

Po dalších třech měsících pobytu na Ternate se František vrátil do Amboiny, kde nastoupil na loď mířící do Malakky. Musel být k smrti unaven, především kvůli nedostatku jídla, spánku; přesto však pokračuje v činnosti mezi námořníky, vojáky a obchodníky. V Malacce zůstal šest měsíců. Tady slyšel poprvé mluvit o Japonsku a zde se setkává s Anjirou, Japoncem, který uprchl ze své vlasti, protože se dopustil neúmyslné vraždy. Podle informací, kterých se mu dostalo od Anjiry a Portugalců, kteří už v Japonsku byli, František nabývá přesvědčení, že tu vzdálenou zemi je třeba obrátit na křesťanství, a že on či někdo jiný z Tovaryšstva se tam musí vypravit, aby tam hlásal evangelium. K tomu však nemůže dojít, než za pár let. Musí se totiž vrátit do Indie, aby tu stanovil pracovní místa osmi jezuitům, kteří právě dorazili, aby vizitoval křesťany, a pokusil se o obrácení ostrova Cejlon, aby informoval jezuity o apoštolské práci, kterou vykonal v Molucce a na Molukách, a aby požádal Ignáce o posláni nových jezuitů do Indie. Především musel informovat portugalského krále o špatném chování Portugalců, o pohoršení, které dávají obráceným křesťanům i o překážkách, jež staví evangelizaci, když na první místo nekladou hlásání evangelia, nýbrž své vlastní politické a obchodní zájmy.

František totiž, aby naplnil tyto nesmírně závažné závazky, věnoval mnoho času především vybudování koleje Svaté víry v Goy, kde formoval mladé jezuity, co přišli z Evropy a posléze je vysílal do různých míst, kde bylo třeba kněží. V tom byl velmi náročný a mnohdy i tvrdý, takže dokonce vyloučil z Tovaryšstva ty, kdo nebyli poslušni jeho nařízení anebo nebyli schopni vykonávat apoštolskou činnost, k níž byli určeni. Vyžadoval, aby jezuité byli Božími muži, hotovi k těm nejriskantnějším počínům, jen aby přivedli lidi k Bohu. Zvláště musí žít v nejzažší chudobě a věnovat se těm nejnižším pracím, aniž by od koho co dostali. Musí sloužit v nemocnicích a ve věznicích, zpovídat námořníky a vojáky, a do svého apoštolátu zahrnout i děti.

Z Indie do Japonska

Cesta do Japonska začala 15. dubna 1549. Z Goy, kterou už nikdy více nespátřil, se František vydal směrem na Malakku, kam dospěl

31. května v doprovodu tří japonských konvertitů. V Malacce se nalodil na pramici jednoho čínského námořníka, který se jmenoval Ladrão, neboli Pirát, který se nabídl, že ho odveze do Japonska. Je 24. června: František se vydává na dobrodružnou cestu dlouhou asi 3.000 mil, důvěřujíc jedině Bohu. Velmi trpěl kvůli kultu, kterým Ladrão uctíval čínského bůžka. Po týdnech strádání a běsnivých bouří, pramice dorazila do přístavu Kagošima, Anjirově vlasti. Byl 15. srpen roku 1549. Za dva měsíce je obyvateli Japonska uchvácen: „jsou to nejlepší lidé, jaké jsme dodnes poznal – píše v jednom dopise do Goy (5. listopadu 1549) – a věřím, že mezi nevěřícími není národ jakým jsou Japonci. Velmi rádi naslouchají Božím věcem“.

Ve skutečnosti však, vzhledem k tomu, jak málo je znal, měl mnohé iluze o Japonsku i o možnosti četných obrácení ke křesťanství. Ve skutečnosti však byly konverze jen ojedinělé a především díky Anjirovi, který mluvil japonsky. František však, ať se namáhal sebevíc, nedokázal se jazyk naučit – byl pro něj ještě těžší než malajština. Na druhé straně žádal Anjira, aby přepsal do japonštiny křesťanské modlitby, Krédo a přikázání. Chudák Anjiro však znal jen velmi okrajově japonský buddhismus: tak k překladu slova „Bůh“ užívá výrazu „*Daimichī*“, který pro bonzy neznamena osobu, ale má panteistický význam. František tak nerozumí tomu, co říkají jiní, a když se snaží hovořit japonsky, buď mu nerozumí anebo vyvolává úsměv bonzů.

Nejvyšší Františkovou touhou bylo vypravit se do Miyako, kde sídlil japonský císař. Měl za to, že pokud by mu dal souhlas k hlásání evangelia on, jenž vládne celé zemi, Japonsko by se mohlo obrátit a tak otevřít evangeliu. Bohužel netušil, že císař je pouze

symbolickou figurou, která nemá žádnou reálnou moc, protože ta je v rukou místních panovníků „*daimyů*“ a „*šogunů*“. Proto František opouští Kagošimu a vydává se do Hirada, odtud pak - spolu s Juanem Fernándeze, který uměl mluvit japonsky, i když lámově, a japonským konvertitou Bernardem – vyplouvá za nejhroznějším dobrodružstvím svého života.

Tři cestovatelé pluli po moři a proto byli stále vystaveni hrozbě všudypřítomných pirátů. Když cestovali po zemi – vypráví Fernández – „nebezpečí ještě vzrostla. Ve dvou torbách jsme měli všechny věci: kutnu, dvě nebo tři košile a jednu starou deku, kterou jsme se zakrývali na noc. V japonských lokálech totiž neexistovaly postele; a bylo to už moc, když nám tu a tam dali slaměnou rohož a dřevěný podhlavník. Když se smrákalo, jsme mnohdy zkrehlí zimou a hladoví, ani žádné přístřeší nenašli. Jindy zas – kvůli silným sněhovým vánicím a tuhým mrazům – nohy nám otekly a my na oněch nebezpečných a příkrých horských stezkách padali. Chudí, špatně oblečení, cizinci a za takové považováni, jsme na jistých místech byli přijati špatně: posmívali se nám děti a někdy nás i provázely kamením. Tak jsme dorazili do Hakata“. Kamkoli František s Fernándeze přišli, jali se kázat – za nepochopení lidí a úsměvů bonzů.

V Yamaguši František nachází planou půdu. Proto ji rychle opouští a odchází do císařského města Miyako. Byla to nejstrastiplnější cesta jeho života. „Sníh – vypráví Fernández – nám sahal nad kolena a voda horských toků, kterými jsme se brodili, sahal k bokům. František chodíval celý den na boso a jednou večer jsem ho při ubytování viděl, jak se dívá na opuchlé a zkrvácené nohy, které zanechávaly krvavé stopy na sněhu. František se však vůbec nepozastavoval nad útrapami cest. Byl plný radosti, protože se plnil jeho sen: vstoupit do japonské metropole, kde sídlí Temno, Syn nebes, jehož si ve své hluboké moudrosti podřídil Král nebes a přivedl japonský lid k nohám Ukřižovaného. Tento sen se však záhy rozplyne: nepodaří se mu spatřit císaře, a protože je špatně oblečen, nepodaří se mu ani vstoupit do pěti – jak se domníval – univerzit Miyaka, ale ve skutečnosti to byly velké kláštery, do nichž mohli vstoupit jen dobře oblečení bohatí.

Ani neúspěch však Františka neodradil. Jakmile se dověděl, že tím, kdo japonsku vládne není císař, ale Ouchi Yošitaba, rozhodne se vypravit k němu, aby si od něj vyžádal svolení k hlásání evangelia v Japonsku. Předstoupil před něj v hedvábných šatech jako španělský šlechtic z velvyslanectví a s doprovodem? Navíc mu věnoval velké dary. Yošitaba přijal Františka *com muito amor* (velmi vlídně) a dal mu svolení k hlásání evangelia. Tak mohl kázat a diskutovat s bonzy, kteří pro něj byli velkým problémem: japonský buddhismus pochází z Číny; jak to, že čínští mudrci neznají učení, které František hlásá?

Z Japonska do Číny

Tato námitka byla pro Františka novým impulzem.: k obrácení Japonska je třeba obrátit Čínu. Od tohoto okamžiku myslí jen na Čínu. Při odjezdu z Japonska, kde tolik vytrpěl, tu

zanechává asi 500 křesťanů. Ale otevřel novou cestu evangeliu, a toho si váží. Zklamání, která musel podstoupit ve své touze vypravit se do Číny jsou však ještě bolestnější, než ty, která musel protrpět při své cestě a během pobytu v Japonsku. Čína totiž byla Evropanům hermeticky uzavřena. Jediným způsobem, jak tam proniknout, bylo uplatit čínského obchodníka, který jej v noci dopraví na čínskou půdu.

František se chce o tuto cestu pokusit. A tak po nesmírném množství překážek, které mu kladli i sami Portugalci, se mu v říjnu 1552 podařilo dorazit na ostrov Šangchwan (Sancian), vzdálený pouhých deset mil od čínského pobřeží. Tady se mu nabídl jeden obchodník, že ho za 20 *picos* pepře dovede do Cantonu. František jej den co den vyhlíží. Ale obchodník se už neukázal. Františka se začala zmocňovat obava, že se ze Sancianu už vůbec do Číny nedostane. Uvažoval proto, že by šel do Šiamu a připojil se k výroční výpravě Siama do Číny. Ale i to zůstane snem. Navíc z jeho společníků, kteří s ním odešli z Malakky, nezůstal než jediný – Číňan Antonín, který však skoro úplně zapomněl svou mateřštinu. Měsíc listopad byl toho roku na Sancianu velmi chladný, a když portugalské lodi odpluly, zůstal František sám s Antonínem, zkrhlý a bez jídla, takže ho požádal, aby šel vyžebrať něco jídla od portugalských obchodníků, kteří zůstali.

Není divu, že za těchto podmínek onemocněl. 21. listopadu žádá o ubytování na *Santa Cruz*, jediné portugalskou loď, která se na Sancianu nacházela. Strávil na ní však pouze jednu noc. Tak jej týralo kymácení lodi. Vrací se do chatrče s párem kalhot pod paží, které mu dali, aby se chránil před zimou a hrst mandlí jako lék na horečku. Protože však stále rostla, pustil mu jeden portugalský obchodník žilou, po níž následovala velká žaludeční nevolnost, takže nemohl jíst. Začal blouznit. Vzpomínal na jezuitské společníky a dlouze hlasitě mluvil s Ježíšem: opakoval *Jesu, fili David, miserere mei* (Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou). 28. listopadu přestal mluvit a toto mlčení jej obklopovalo tři dny, aniž by koho poznal či co pojedl. Na úsvitu 3. prosince Antonín

pochovil, že František umírá: zapálil malou svíčku a dal mu ji do ruky. František vyslovil jméno Ježíš a skončil.

Byla to chudičká a pokorná smrt, bez viatika. Uložili ho do dřevěné rakve vespod i nad tělem vysypané vápnem, aby se urychlil rozpad. Rakev pak spustili do hlubokého hrobu, aniž by nad ním kdo recitoval modlit by za zemřelého. Na hrob položili jen pár kamenů, aby se vědělo, kde byl pohřben. Nad jeho hrobem nevztyčili ani kříž. Bylo to 4. prosince 1552. Františkovi bylo 46 let a osm měsíců.

MODLITBA ZA V. SVĚTOVÉ SETKÁNÍ RODIN

Ve dnech 1.-9. července 2006 se uskuteční ve španělské Valencii V. světové setkání rodin, jehož tématem je „Předávání víry v rodině“. Významným momentům setkání bude předsedat papež Benedikt XVI.

Bože, jenž jsi nám ve Svaté Rodině zanechal dokonalý vzor rodinného života prožívaného ve víře a poslušnosti tvé vůli.

Děkujeme ti za naši rodinu.

Dej nám sílu, abychom zůstávali spojeni v lásce, velkodušnosti a radosti ze společného života.

Prosíme tě, Pane,

aby tento čas přípravy na světové setkání rodin byl obdobím intenzivní zkušenosti víry a růstu našich rodin.

Pomoz nám v našem poslání předávat víru, kterou jsme dostali od svých rodičů.

Otevři srdce našich dětí,

aby v nich rostlo sémě víry, kterou přijali na křtu.

Posilni víru naší mládeže, aby zrála v poznání Ježíše.

Ve všech manželských párech rozmnož lásku a věrnost, zvláště u těch, které procházejí chvílemi utrpení či obtíží.

Vylej svou milost a své požehnání na všechny rodiny světa, zvláště na ty, které se připravují na nadcházející světové setkání rodin ve Valencii.

Žehnej rovněž našemu papeži Benediktovi.

Dej mu moudrost a sílu a dopřej nám, abychom jej mohli přivítat ve Valencii spolu s rodinami celého světa.

Prosíme o to ve spojení s Josefem a Marií, skrze Ježíše Krista, tvého Syna a našeho Pána.

Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 12. – 19. března 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 12. března	2. NEDĚLE POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Zdenu ŠTOLFOVOU a rodiče z obou stran
		DRYSICE 9.30	za dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + rodiče PLISKOVY, dceru a syna
PONDĚLÍ 13. března	PONDĚLÍ PO 2. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Josefa VLČE
ÚTERÝ 14. března	ÚTERÝ PO 2. NEDĚLI POSTNÍ	PODIVICE 8.00	za + Josefa MAHDALA, manželku, živou a + rodinu
STŘEDA 15. března	STŘEDA PO 2. NEDĚLI POSTNÍ	DRYSICE 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		DRYSICE 17.00	za + Emílii ADAMCOVOU, manžela a syny
ČTVRTEK 16. března	ČTVRTEK PO 2. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Josefa KRKOŠKU, syna a dvoje rodiče
PÁTEK 17. března	PÁTEK PO 2. NEDĚLI POSTNÍ SV. PATRIK, BISKUP	PUSTIMĚŘ 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		PUSTIMĚŘ 17.00	za + Josefa SNÍDALA a rodiče
		PODIVICE 17.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA 18. března	SOBOTA PO 2. NEDĚLI POSTNÍ SV. CYRIL JERUZALÉMSKÝ		
NEDĚLE 19. března	3. NEDĚLE POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Josefa MENŠÍKA, rodiče, živou a + rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Marii ALTMANNOVOU, manžela a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Marii FRÉLICHOVOU, manžela, syna, živou a + rod.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA

PUSTIMĚŘ: 4.700,-Kč; **DRYSICE:** 2.800,-Kč; **PODIVICE:** 1.100,-Kč

PÁN BŮH ZAPLAŤ VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC BŘEZEN 2006

1. Aby mladí, hledající smysl života, byli chápáni, respektováni a provázeni s trpělivostí a láskou.
2. Aby mezi misionáři v celé církvi rostla touha po vzájemném sdílení a spolupráci.
3. Aby doba postní byla pro nás všechny příležitostí k smíření s Bohem a bližními.
4. Aby Panna Maria, nejvznešenější plod Vykoupení, podněcovala každého z nás k hlubší účasti na tajemství utrpení, smrti a zmrtvýchvstání svého Syna Ježíše.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,- Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.